

We zijn twee minuten stil voor de een, maar schreeuwen niet voor de ander
Sterker nog, we zwijgen luider dan net

Selectief met onze verontwaardiging, claimen dat we geen kleur zien
Maar het zwijgen spreekt boekdelen
en is pijnlijker dan ooit

Als we twee minuten stil kunnen zijn voor de een
Kunnen we dan ook stilstaan bij de ander

Laten we nooit stoppen met herdenken wat ooit was
Laten we preventief handelen
Laten we blijven praten, blijven herdenken, de discussie blijven aangaan
En laten we nooit, maar dan ook nooit vergeten
Hoe lang het ook geleden is
Want het is actueler dan ooit
En als we onze ogen blijven sluiten, zal het blijven gebeuren

En als we nu stilstaan bij het verleden, kunnen we niet tegelijkertijd wegstijgen
Bij wat nu nog steeds

Want we zouden liever vergeten wat er is gebeurd en dat het opnieuw en opnieuw en
opnieuw en opnieuw
Laten we niet vergeten welke inzichten we hebben opgedaan
Want we roepen: dit nooit meer
Maar als we niet opletten gebeurt het voor we het doorhebben

De wonden zijn er nog steeds, sloegen diepe gaten
Dit is geen pleidooi voor vergeten en doorgaan
Dit is een pleidooi voor stilstaan en tegelijkertijd opstaan

Begin niet over alle andere oorlogen en ellende,
want dat past niet in de programmering
Maar je kan niet helen van het verleden en voorkomen
dat het opnieuw en opnieuw en opnieuw en opnieuw
Als je ogen sluit voor het verleden en voor nu

Het is zo ver weg, wordt er geroepen
Maar het gebeurt voor onze ogen
Zoek een stukje van jezelf in elke ander

en weet dat als je mond niet opendoet er nooit iets verandert

Morgen brandt de fakkel voor de vrijheid
Laten we vieren dat wij vrij over straat
en omarm daarnaast je eigen verdriet
Vergeet niet en nooit wat er is gebeurd

Maar laten we de vlam niet doven
Voor iedereen die nog in angst
Voor iedereen die niet weet
of die morgen ontwaakt.